

Sygn. akt III CZ 17/09

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Stanisław Dąbrowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Henryk Pietrkowski

SSN Wojciech Katner

w sprawie ze skargi K. M.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w K. z dnia 10 czerwca 2008 r. z wniosku R. K.

przy uczestnictwie T. K. i K. M.

o zniesienie współwłasności,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 17 kwietnia 2009 r.,

zażalenia uczestniczki K. M.

na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 28 listopada 2008 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w K. postanowieniem z dnia 28 listopada 2008 r. odrzucił skargę K. M. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem tegoż Sądu Okręgowego z dnia 10 czerwca 2008 r. w sprawie z wniosku R. K. z udziałem T. K. i K.M. o zniesienie współwłasności.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy stwierdził, że skarżąca podała art. 403 § 2 k.p.c. jako ustawową podstawę wznowienia i jako nowe dowody powołała: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z dnia 3 września 2008 r. zapadły w sprawie IV SA Na .../08, pismo Wojewody [...] I g VIII 7b151-73/08, wyroki sądów administracyjnych z dnia 18 maja 1999 r. i z dnia 18 listopada 2004 r. oraz zaświadczenie z dnia 22 czerwca 1986 r., w oparciu o które dokonano wpisu w księdze wieczystej.

W ocenie Sądu Okręgowego już z samego uzasadnienia skargi o wznowienie wynika, że nie ma powoływanej podstawy wznowienia. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 3 września 2008 r. jak również pismo Wojewody z dnia 28 sierpnia 2008 r. nie mogą stanowić podstawy wznowienia, gdyż powstały po uprawomocnieniu się orzeczenia, a ponadto nie mają wpływu na wynik sprawy. Wcześniejsze orzeczenia sądów administracyjnych, na które powołuje się skarżąca były znane Sądowi w postępowaniu objętym skargą o wznowienie. Nie stanowią one nowych dowodów, z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Z uzasadnienia skargi nie wynika również, aby zaświadczenie z dnia 22 czerwca 1986 r., które skarżąca wskazuje jako podstawę wpisu w księdze wieczystej było dokumentem nowym, którego nie mogła powołać w postępowaniu objętym skargą.

W zażaleniu na postanowienie Sądu Okręgowego skarżąca zarzuciła obrazę art. 403 § 2 k.p.c. polegającą na nieuwzględnieniu, jako podstawy wznowienia wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z dnia 3 września 2008 r. jak i pisma Wojewody z dnia 28 sierpnia 2008 r. na które się strona powoływała w skardze chociaż w art. 403 § 2 k.p.c. mówi się o dopuszczalności wznowienia postępowania w razie wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona

nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu, co zachodziło w niniejszej sprawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wskazane w zażaleniu orzeczenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego jak i pismo Wojewody zostały wytworzone po zakończeniu postępowania w sprawie. Co najmniej od czasu uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 1969 r., wpisanej do księgi zasad prawnych (III PZP 63/68, OSNCP z 1969 r., nr 12, poz. 208) w judykaturze utrwalił się pogląd, że środek dowodowy, który powstał po uprawomocnieniu się orzeczenia, nie stanowi podstawy wznowienia przewidzianej w art. 403 § 2 k.p.c. Nadto, skarżąca twierdząc, że oba powstałe po uprawomocnieniu się postanowienia dokumenty mogły mieć wpływ na wynik sprawy, nie próbowała nawet wykazać na czym ten wpływ miałby polegać, dlaczego te dokumenty mogłyby wpłynąć na treść wcześniejszego rozstrzygnięcia. W tym stanie zażalenia nie sposób uznać za zasadne.

Z powyższych względów na mocy art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.